

GARGUL

Draco occidentalis minimus

Mistrz kamuflażu. Dzięki maskującemu umaszczeniu potrafi niepostrzeżenie wtopić się w tło, udając jedną z kamiennych figur zdobiących miejskie budynki. Gargul potrafi przez długi czas trwać w bezruchu.

Ciało: nieduże, umięśnione i krępe, przypominające ciało człowieka, biczowaty ogon

Umaszczenie: szare lub zielone, skrzydła nakrapiane

Liczba kończyn: 4 nogi, przednie krótsze od tylnych, podobne do rąk; odstające ostrogi; małe skórzaste skrzydła

Głowa: paszcza w kształcie dziobu, wąsy, pośrodku czoła duży kolczysty wyrostek, kolczaste uszy po bokach głowy

Pokarm: szczury, nietoperze i koty

Odgłosy: zagrożony, wydaje mrozący krew w żyłach krzyk, poza tym zachowuje milczenie

Sposób ataku: rozszarpuje zdobycz szponami, atakuje z zaskoczenia

Siedlisko i kryjówka: początkowo sądzono, że występuje tylko we Francji, ale teraz widuje się go w całej Europie. Kiedyś lubił szczeliny skalne, teraz kryje się na starych budynkach. Najlepiej czuje się na dachach zamków i wśród kamiennych rzeźb zdobiących gotyckie katedry. Lubi żyć w ludzkich skupiskach, ale woli pozostawać niezauważonym.

Jajo: nakrapiane, szaroniebieskie, o chropowatej powierzchni, upuszczone z znacznej wysokości nie ponosi żadnej szkody

RADA DLA OBSERWATORA:

Największe szanse na zobaczenie Gargula są w Paryżu, gdzie siada na wieżach Katedry Notre Dame. Stamtąd obserwuje ludzi.

Oprac. na podstawie
Steer D.: Dra Ernesta Drake'a smokologia: wielka księga smoków. Bielsko-Biała,
Wydawnictwo Debit, 2005